

та ѝ ще са уголѣми съ толкова, колкото струва донасянието ѝ; тѣй щото тѣзи сѣщата стока въ поместото мѣсто ще струва, напр. 25 гр., а друго — 30 гр. Това, разбира се, не изнася на обществото; за него щѣше да бѣде по добръ ако за принасянието да отиваше по малко разноски: тогава цѣната на тѣзи стока щѣше да е по долна, второ, хората, които сега са занимавѣтъ съ прѣнасянието на стокитѣ, тогава щѣхъ да са заловѣтъ за нѣкой занаятъ и обществото щѣше да стане по богато. У насъ, въ България, това е лесно да се направи: зимно врѣме селянитѣ сѣ свободни отъ работа и могатъ да са заловѣтъ да изработватъ нѣкое нѣщо. Само тѣ нетрѣба да чакѣтъ, щото нѣкой богатѣшъ фабрикантинъ да доди да имъ направи фабрика. И наистина, фабрикантина, въ такѣвъ случай, ще работи само зимно врѣме; а лѣтно врѣме работитѣ трѣба да са сирѣтъ, защото народа ще ги напусне и ще са залови за земледѣлието. Между това, ако той си направи фабрика въ друго мѣсто, тя ще работи цѣла година и ще дава на предприемача по много печалба. Ясно е, че фабрикантина ще избере послѣдното и за това да са надѣваме, че той ще направи въ селото фабрика — нѣма за какво. Ако не може да са надѣва богатѣшитѣ фабриканти, то обществото може и самичко да са погриже за себѣ си. Тѣзи хора, които лѣтно врѣме са занимавѣтъ съ земледѣлието, могатъ да са сговорѣтъ и на своя смѣтка да си направѣтъ фабрика, и въ неѣж сами да си работѣтъ. Понеже тѣ работѣтъ не за печалба, но за това да не купувѣтъ стоки донесени отдалечъ, то тѣ нѣма да обръщатъ внимание, че лѣтно врѣме фабриката имъ ще стои безъ работа, защото тѣ и тѣй иматъ печалба. И тѣй, у тѣхъ ще са спази не само тѣзи сума, която щѣше да са даде за донасянието на тѣзи стока отдалечъ, но и тѣзи която щѣше да спечели фабрикантина, а ѣще и това що са изработили прѣзъ цѣла зима.

Народна библиотека "ЗОРН"
СЛИВЕН